

Chương 8

Hôm ấy, Dũng Khôi mang trả Hạnh cuốn *Jane Eyre*. Lúc nghỉ giữa giờ, khi hai đứa đứng ngoài hành lang, Hạnh hỏi:

“Bạn thấy cuốn ấy thế nào?”

“Tớ thích, nhưng quyết định rời khỏi lâu đài Thornsfield và ông Rochester của Jane là không hợp lý. Tình yêu như thế cả đời mới gặp một lần.”

“Nhưng Jane không có lựa chọn nào khác mà! Cô ấy không thể ở lại với tư cách là một nhân tình.”

“Ông ấy bị lừa lấy một người điên! Lẽ nào một thủ tục có tính hình thức lại quan trọng đến thế?”

“Quan trọng chứ! Jane không thể vì tình yêu mà bỏ qua nhân phẩm của mình. Hơn nữa, lúc ấy Jane nghèo, địa vị xã hội thấp, làm vậy Jane sẽ là một nhân tình phụ thuộc.”

Gã trai chạnh lòng. Qua đây nó cũng muốn biết rõ quan điểm của Hạnh.

“Lẽ nào địa vị xã hội và sự giàu nghèo lại quyết định được tình yêu?”

“Sự phân biệt địa vị ở Anh vào thời đó rất nặng nề nhưng đây chỉ là lý do phụ tại sao Jane không ở lại. Những điều ấy không ảnh hưởng tới tình yêu của Jane, cô ấy vẫn yêu ông Rochester hơn bao giờ hết.”

“Sao Jane không sang Pháp như ông ấy đề nghị?”

“Không được, lòng tự trọng không cho phép Jane làm thế.”

Dũng Khôi im lặng, hiểu rằng mình chỉ hiểu vấn đề ở một phía.

“Dũng có vẻ đọc kỹ cuốn này nhỉ!”

“Thế mà vẫn không hiểu bằng Hạnh đâu! Hạnh nói hay lắm, như cô giáo dạy văn ấy!”

“Ôi, đừng nói thế!” Hạnh cười nói. “Tớ đọc vì thích thôi. Nhưng bạn biết không, có một điểm tớ không thích về cuốn này.”

“Gì cơ?”

“Jane bỗng nhiên được thừa kế một tài sản. Có vẻ như chính cái sự may mắn ngẫu nhiên ấy mà Jane mới có được hạnh phúc của mình. Tớ không thích yếu tố ngẫu nhiên trong văn học, nó làm cho cốt truyện yếu đi.”

“À, tớ tin là không có điều ấy thì Jane vẫn đến với ông Rochester khi biết hoàn cảnh của ông ấy!” Gã trai nói, mừng vì tìm được một ý của mình. “Chi tiết ấy cốt để ca ngợi tình yêu của Jane thôi. Cô ấy sẵn sàng đến với người yêu tàn tật và tay trắng khi đã là một người giàu có.”

“Bạn nhận xét hay lắm!” Hạnh mỉm cười khen.

Dũng Khói vui. Niềm tuyệt vọng mơ hồ trong những ngày qua dường như tan biến. Nắng thu dịu dàng rắc qua tán lá, lung linh trên gương mặt nàng.

Gã trai xúc động, chỉ dám nhìn thoáng vào đôi mắt long lanh rồi quay đi, không dám lộ tình cảm của mình. Gương mặt Hạnh rạng rỡ, đáng yêu biết bao dưới ánh sáng đó.

Gã trai chưa hưởng được bao nhiêu cái giây phút êm đềm ấy thì kẻ tình địch đẹp trai xuất hiện. Cái dáng cao lớn với mái tóc bông bênh của Quang nổi bật trong đám sinh viên. Nó nhớn nhoe đi lại, vừa đi vừa huýt sáo bài *Cây Thù Duong*, bài hát Nga sinh viên thời ấy rất thích.

“Chào các em,” kẻ tình địch vui vẻ chào. “Tối thứ Bảy này có ca nhạc cây nhà lá vườn của trường mình, mời các em tới cho vui. Anh cũng có tiết mục đấy. Bảy giờ bắt đầu, nếu các em đến sớm, anh sẽ dành chỗ đẹp cho.”

“Vâng ạ, cảm ơn anh.” Hạnh mỉm cười đáp.

Quang chào, đi tiếp, huýt sáo tiếp bài hát. Dũng Khói ngậy người trước cái kiêu giao tiếp thoải mái, tự nhiên, có phần khoe mẽ của tình địch.

Tiên sư thẳng này, nói chuyện với con gái dễ thế! Gã trai nghĩ thầm, hậm hực.

Từ hôm ấy, Quang qua lại ngày càng thường xuyên hơn. Nó cũng mượn Hạnh sách về đọc. Giống Dũng Khói, trước kia nó chưa hề quan tâm tới văn học mà chỉ lấy có tiếp cận hoa khôi của trường.

Gã trai vốn đã hụt hơi, nay lại thấy rõ lợi thế của tình địch khiến tâm lý nó càng thêm căng thẳng. Thằng ấy hơn Hạnh một tuổi nên cứ đường hoàng xưng anh với nàng. Mỗi lời anh anh, em em như từng nhát dao cứa vào lòng gã trai. Trong những cuộc nói chuyện tay ba, Quang tỏ ra lịch sự, nhưng có lẽ trong tâm tưởng, nó không bận tâm lắm tới Dũng Khói.

Rõ ràng đây là một cuộc đua không cân sức. Bản thân Dũng Khói cảm thấy điều ấy nhưng với bản tính quyết liệt và hiếu thắng thì bỏ cuộc là không thể. Giống những trận đánh nhau thời trẻ con, phải bị bầm dập, bị đối thủ đê chết cứng thì nó mới chịu thua.

Gã trai lòng như lửa đốt. Nỗ lực bao nhiêu nó vẫn không yên tâm, sợ rằng nếu tình hình này kéo dài thì chiến thắng sẽ thuộc về kẻ tình địch nặng ký kia. Nó gầy rộc hẳn đi do thiếu ngủ và tâm lý căng thẳng. Cảm xúc bay bổng cùng với giấc mơ về hạnh phúc dường như biến mất hẳn.